

АВТОРИ

АЛЕКСАНДЪР ПОПОВ е главен асистент в СУ „Св. Климент Охридски“, където води курсове в областите на езикознанието, научната фантастика, утопията, дигиталната хуманитаристика и наратологията. През 2021 печели конкурса за млади учени на издателство Peter Lang, което впоследствие през 2023 публикува първата му монография – „Zone Theory: Science Fiction and Utopia in the Space of Possible Worlds“, в поредицата Ralahine Utopian Studies. Публикувал е също така изследвания в областите на екокритиката, литературната теория, постхуманизма и изкуствения интелект. Попов е дългогодишен автор и редактор в списанието за фантастика „ShadowDance“, както и член на теоретично-артистичния колектив „Космотехника“.

БИСЕРА ДАКОВА (1966). Доцент, доктор по Нова и съвременна българска литература в Института за литература – Българска академия на науките. От есента на 2016 е гост-преподавател по български език и литература в Университет Виена, Австрия. В периода януари–юни 2003: изследователска стипендия „Ернст Мах“ към Философския факултет на Университет Виена, с научен ръководител проф. д-р Алфред Пфабиган. В периода 2006–2011 преподава български език и литература в Института за славистика на Виенския университет и в Университета „Фридрих Шилер“ в Йена, Германия. Автор е на редица научни статии в специализирани периодични издания и сборници, както и на монографиите: „Яворов. Археология на автора“ (Стигмати, 2002), „Век и краевековие. Позитивизъм и декаданс в българската литература през XIX век; аспекти на ориентализма и културната идентичност“ (Карина-М, 2007), „Der unanthologische Trajanov. Die getilgte Dekadenz. Über die Verwandlungen der poetischen Sprache“ [Неантологичният Траянов. Изличеното декадентство. За преобразенията на поетическия език] (Dr. Kovač, 2009). Преводач на голямата австрийска писателка Фридерике Майрьокер: „само ЖЕСТОКО седа“ (Ерго, 2019).

ВЕНЦЕСЛАВ ШОЛЦЕ е доктор по литературна история към СУ „Св. Климент Охридски“ с дисертация на тема „Симеон Радев в българската култура от началото на XX век“. Интересите му са в областта на литературната история, теорията на литературата, историята на културата и философията на езика.

ГЕОРГИ ИЛИЕВ защитава докторска степен през 2017 г. в секция „Теория на литературата“ в Института за литература – БАН с дисертация на тема „Отношението между епистемология и етика в литературната теория след Франкфуртската школа“. Научните му интереси са най-вече в областта на критическата теория и политическата философия.

ГЕРГАНА ГЪЛЪБОВА завършва специалност „Английска литература с творческо писане“ в Голдсмитс, Лондонски университет, и продължава обучението си в програмата „Преводач-Редактор“ в СУ „Св. Климент Охридски“. В момента е докторант в програма „Теория на литературата“ в СУ, като разглежда езика и несъзнаваното в сюрреалистичното писане. Автор на сборника с разкази „Вода за гледане“ и главен редактор на онлайн изданието за култура „АртАкция“. През 2021 г. печели

Голямата награда на 43-тия Национален студентски литературен конкурс „Боян Пенев“. През 2024 г. в неин превод излиза книгата „Слуховият рог“ на Леонора Карингтън. През 2025 г. е една от българските писателки, избрани да участват в проекта за развитие на таланти Connecting Emerging Literary Artists (CELA). Проектът събира 66 изгряващи писатели и 99 изгряващи преводачи от 11 европейски страни.

ДАРИН ТЕНЕВ е професор по теория на литературата. Преподава в СУ „Св. Климент Охридски“ и ПУ „Паисий Хилендарски“. Бил е директор на Института за критически социални изследвания към Пловдивския университет (2011–2021). Завършва Българска филология и Японистика, а след това и магистърска програма по литературознание в СУ. Специализирал е в Киото и Токио. Получава докторска степен с дисертация върху конструирането на фикционални образи и каква теория на модела е нужна за тяхното изследване. Два пъти стипендиант на японското Министерство на образованието и науката, стипендиант на Японската фондация и на Центъра за академични изследвания – София. Изнасял е лекции в Токио, Киото, Ню Йорк, Берлин, Мюнстер, Кьолн, Венеция. Има четири публикувани книги на български: „Фикция и образ. Модели“ (Пловдив: Жанет 45, 2012), „Отклонения. Опити върху Жак Дерида“ (София: Изток-Запад, 2013), „Три лекции върху Хайдегер. Модалност и индексичност в ‘Битие и време’“ (София: Изток-Запад, 2023), „Лабиринтът на модалностите“ (София: ВС Пъблишинг, 2024). Интересите му са в областта на теория на моделите, литературна теория, деконструкцията, феноменологията, психоанализата, теорията на фикцията, японската литература. Превежда от японски, френски и английски.

ЕМАНУЕЛА ЧИЧОВА е гл. ас. д-р в Нов български университет, Изследователски център за компютърна и приложна лингвистика.

ИВАН ГЕОРГИЕВ (1999, Стара Загора) е докторант по западноевропейска литература в Софийски университет „Св. Климент Охридски“ с дисертация на тема „Цитат и лайтмотив в творчеството на Томас Ман“. Интересува се от литературна теория, литературата на XX век и съвременността, културна антропология, история на идеите и творческо писане. В момента работи като редактор.

ИЛВИЕ КОНЕДАРЕВА е доктор по съвременна българска литература. В момента е главен асистент по теория и история на литературата в Нов български университет. Научните ѝ интереси са в областта на съвременната българска литература и теория на романа, автофикция в прозата и наративни теории. През 2014 г. защитава дисертация на тема „Българският роман след 1989 година: промени в поетиката“. Продължава своята изследователска работа върху културата и литературата на Прехода, като публикува статии, посветени на тази тематика. Професионално се интересува също от методика на обучението по български език и по литература.

ЙОАННА ЯНЕВА (2001, София) завършва Националната гимназия за древни езици и култури „Св. Константин-Кирил Философ“, а през 2024 г. се дипломира като бакалавър в специалност „Българска филология“ към Софийския университет „Св. Климент Охридски“. През есента на 2025 г. Й. Янева завършва и магистърската програма „Литературознание“ към същия университет. Научните ѝ интереси са в областта на античната и западноевропейската литература.

КАЛИН МИХАЙЛОВ е професор по западноевропейска литература в Софийския университет „Св. Климент Охридски“. Придобива магистърска степен по български език и литература и по френски език и литература (1992) и докторска степен по западноевропейска литература (2000). Основните му изследователски интереси се фокусират върху отношенията между художествената литература и християнството, романа и квазилитературните (авто)биографични жанрове, както и взаимодействието между френските и българските литературни и културни традиции и, в по-широк смисъл, между западноевропейските и източноевропейските модели на мислене и изразяване.

МАРГАРИТА СЕРАФИМОВА (доцент, доктор на науките в Института за литература при БАН) е автор на книги за епистоларното изкуство, за ролята на местата в изграждането на смисъла, за романа на Орхан Памук „Името ми е червено“, за метеорологичните метафори, както и на многобройни статии по литературна и културна история. Интересите ѝ са свързани с диалозите между различните изкуства, литературата и знанието, хуманитарните и природните науки. Член е на Академичния кръг по сравнително литературознание (София), на Българското дружество за изследване на XVIII век и на Centre de recherches sur les littératures et la sociopoétique, Клермон Феран, Франция.

МАРИЯ ИГНАТОВА (2000) завършва специалност „Италианска филология“ през 2025 г. в СУ „Св. Климент Охридски“. В момента е студент в магистърска програма по „Литературознание“ в СУ. Интересите ѝ са насочени към митологичните и фолклорни елементи в литературата, като често подхожда към тях през призмата на антропологията.

Доц. д-р НАДЕЖДА АЕКСАНДРОВА преподава в Катедрата по българска литература в Софийския университет „Св. Климент Охридски“. Има две монографии и редица статии, свързани с българската и балканската литература през османския период, с история на жените и половете и с история на емоциите. Първата ѝ книга е върху женския въпрос в българската публицистиката и проза на XIX век, а втората се занимава с преплитането на литературни мотиви и трансфера на идеите в Османската империя във връзка с образа на платената султанска войска – еничарите. Д-р Александрова е специализирала в Будапеща, Букурещ, Истанбул и Кьолн. Участва в международни проекти по европейската програма COST, както и в мрежата за мобилност CEEPUS. Тя е асоцииран член на Центъра за академични изследвания в София, заместник-председател на Българското общество за проучване на осемнадесети век и член на редколегията на изданията „Women Writers in History“ (de Gruyter Brill) „Studies on Philosophy, Intellectual History, Arts, Sciences“ (Brepols), на българското списание „Дългият осемнадесети век“ и на сръбското „Книженство“.

НЕВЕНА МИХОВА е главен асистент в секция „Литература на Българското възрождане“ в Института за литература при Българската академия на науките (2023), доктор по българска литература (2020), магистър по славянска филология (2003). Защитила е дисертационен труд на тема „Функционални аспекти на жанра и стила в публицистиката на П. Р. Славейков“. Изследователските ѝ интереси са в областта на българската възрожденска публицистика и журналистика, с фокус върху социално-икономическите концепции, литературните връзки и културните идентификации.

НИКИТА НАНКОВ (1956, София) е българо-американски компаративист с докторат по американска и българска литература и сравнително литературознание (Институт за литература, БАН, 1989/1993) и PhD по сравнително литературознание и руска литература (двоен PhD, Indiana University, Bloomington, САЩ, 2006). Научните му интереси са интердисциплинарни: литература, философия и изобразителни изкуства. Негови статии и книги са публикувани в България, САЩ, Канада, Обединеното кралство, Италия, Холандия, Русия и Хърватия. Той е и писател, рисувач и дизайнер на художествените си книги. Публикува рисунки и карикатури, участва в карикатурни изложби в България и другаде. Научни книги: „В огледалната стая. Седем образа на българския литературен селоград“ (София, 2001) и „Postmodernizam i kulturni izazov“ [Постмодернизъм и културни предизвикателства] (Загреб, Хърватия, 2004). Художествени книги (проза, поезия, книги за деца): „Празни приказки“ (2000), „Триднев“ (2002), „Ето така“ (2004), „Обреченост на думите. Три и половина кратки поеми за любовта“ (2007), „Най-понякога. Малки приказки и за големи, големи приказки и за малки“ (2007), „Аметисти & Ахати“ (2018).

НИКОЛА СТОЯНОВ (1994, Варна) е български художник, философ и преводач, работещ в полето между изкуство, технология и критическа теория. Завършил е философия на технологията в Университета на Съсекс, Великобритания. Публикува на български и английски език — сред издателите: Simulacrum: Journal for Art & Culture (Амстердам), „Литературен вестник“ и „Studia Litteraria Serdicensia“. Като художник изложбената му дейност е представяна в България и чужбина, сред които „Картички и контрабанда“ (ReBonkers, Варна, 2023), „Натюрморт“ (Гюте институт София, 2023) и „Латентно пространство“ (Doza Gallery, София, 2022). В съчетание с творческата си дейност Стоянов се утвърждава и като теоретик и преводач в области като психоанализа, кибернетика, спекулативна философия и теоретичните фикции.

НИКОЛАЙ ГЕНОВ е доктор по теория на литературата и главен асистент в Института за литература при БАН. През 2017 г. завършва специалност „Българска филология“ в СУ „Св. Климент Охридски“, а през 2018 г. – магистърска програма „Литературознание“ в същия университет. Защищава дисертационния си труд през 2022 г. във Факултета по славянски филологии. Изследователските му интереси са в областта на научната фантастика, дигиталните медии и видео игри. Автор е на книгата „Виртуалният човек: Опит върху фантоматиката“ (2022). Негови текстове са публикувани в различни списания, сборници и електронни платформи.

НИКОЛАЙ ТОДОРОВ (1982, София) е доктор по западноевропейска литература в Софийския университет „Св. Климент Охридски“ с дисертация на тема „Поезията на испаноамериканския авангардизъм между двете световни войни (кризи и трансформации в творчеството на Висенте Уидобро и Сесар Вайехо)“. Интересува се от испанска, френска и американска литература от XIX и XX в. Сред превежданите от него автори са Мигел де Унамуно, Габриел Миро, Антонио Мачадо, Рикардо Мוליначи, Елена Понятовска, Мартин Луис Гусман, Алсидес Аргедас и др. Има опит като журналист, редактор и рецензент.

ПЛАМЕН АНТОВ (1964) е проф. д. н. в Института за литература към БАН, поет, писател. Автор на повече от 200 научни публикации и на няколко монографични изследвания: върху българския постмодернизъм (2010, 2016), Яворов и Ботев (2009), Емилиян Станев и Мартин Хайдегер (2019–2021), „До Чикаго и назад“ и „Бай Ганю“ (2021), Българското възраждане и Западната Модерност (2024), както и на 15 книги с поезия, разкази, пиеси и фрагменти. Съставител на научните сборници „Америките ни 1: Южна Америка и българската литература, български следи в Латинска Америка“ (2015), „Америките ни 2: САЩ като метафора на модерността. Българо-американски отражения (XX–XXI в.)“ (2017), „Магическият реализъм“ (2019). Член на Българско общество за проучване на XVIII век, Академичен кръг по сравнително литературознание и Сдружение на български писатели. Носител на национални награди за поезия, драматургия, есеистична проза и белетристика.

Гл. ас. д-р РЕБЕКА ДЖИЛИ е русист в Института за литература – БАН. Тя е родена в Италия през 1994 г. Изучава чужди езици и литература в университета в Пиза, където получава бакалавърска (2016) и магистърска степен (2018). През 2019 г. специализира руска литература в Софийския университет „Св. Климент Охридски“. Темата на нейната дисертация засяга културната памет и особеностите на мемоарната проза на княз И. М. Долгоруков, поет, мемоарист и драматург от края на XVIII и началото на XIX век. В сферата на научните ѝ интереси са автобиографичното писане и свързаната с него проблематика, *memory studies*, история на емоциите в литературата, медицината и литературата, сравнението на различната рецепция на културни кодове и литературни феномени в руската литература и в литература на други европейски страни.

РЕГИНА КОЙЧЕВА (1974) е гл. ас. в Института за литература при БАН. Разработва интердисциплинарното поле между палеославистиката и теорията на литературата. Основният ѝ изследователски обект са оригиналните старобългарски песнопения от IX и началото на X в., върху които има редица изследвания с теоретичен, литературноисторически и лингвистичен профил. Заедно с проф. д. ф. н. Анисава Милтенова е съставител и редактор на сборника „Смъртта и погребението в юдео-християнската традиция“ (“*Studia Mediaevalia Slavica et Byzantina*”, том 1), ИЛ–БАН: ИЦ „Боян Пенев“, 2011. Завършила е българска филология в Софийския университет „Св. Климент Охридски“. Докторската ѝ дисертация на тема „Ирмоси и словесни структури в триодните канони на Константин Преславски“, с научен ръководител проф. д. ф. н. Георги Попов, е защитена през 2005 г. (Повече за Р. Койчева: <http://ilit.bas.bg/bg/koicheva-regina.html>.)

САМУИЛ РАДИЛОВ (2001) е магистрант по литературознание (2025) в СУ „Св. Климент Охридски“. Интересите му са свързани с проблемите на реализма и епическите форми, както и с рецепцията на западноевропейската литература в марксисткото литературознание. Автор е на статии, коментиращи формално-естетическите отражения на идеологията върху художествените текстове и подходите в интерпретацията им.

СИЛВИЯ НИКОЛОВА е родена през 2001 г. В момента изучава литературознание в СУ „Св. Климент Охридски“. От 2023 г. участва в проекта „Живописна България. Литературни маршрути“. Научните ѝ интереси са в областта на българската литература, сравнителното литературознание. Обект на занимание представляват културноисторическата фигура на денди и проявленията на декадентската естетика.

СТЕФАН ГОНЧАРОВ е доктор по Теория и история на литературата със степен от СУ „Св. Климент Охридски“. Дисертацията му е посветена на историята, теорията и практиката на аудио-визуалния есеизъм. В същия университет завършва бакалавър по Скандинавистика и магистър по Изкуства и съвременност. Изследователските му интереси са в областта на медийната теория, психоанализата, спекулативна фантастика и киното. Занимава се и с кинокритика, като редовно пише статии за онлайн платформата на „Българско кино общество“.

ХРИСТО ХРИСТОВ ТОДОРОВ (1988) е главен асистент в Института за литература при Българската академия на науките. Интересите му са в областта на старогръцката литература, литературната теория, теорията и практиката на превода. Автор е на книгата „Три студии върху древногръцките учения за ритъма“ (2024) (<https://philol-forum.uni-sofia.bg/library/experior/exp6/>).

ЯКИМ ПЕТРОВ е докторант към катедра „Културология“ на Софийския университет „Св. Климент Охридски“. Завършва бакалавър „Културология“ и магистърската програма „Изкуства и съвременност (XX–XXI век)“. Научните му интереси са в полетата на съвременната философия, психоанализата и историята на идеите.

ЯНИЦА РАДЕВА е доктор по литература. Автор е на монографията „Обетован кръг. Времена и пространства в поезията на Иван Теофилов“, на стихосбирките „Друг ритъм“ (2003) и „Кошерът на думите“ (2012), както и на романите „Бонбоньерата“ (2011), „Сезонът на Йоана“ (2015), „Пътят към Тива“ (2017), „Поздарви от Хадес“ (2020), „Годината, която започна в неделя“ (2024). Научните ѝ интереси са в областта на съвременната българска литература. Има публикации по въпросите на книгоиздаването и върху пространствата на принуда и литературния им образ през Възраждането.